

ΚΚΟΟΘ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Υπουργείο
Πολιτισμού

Κύκλος συναυλιών
σύγχρονης μουσικής

**ΟΙ «ΚΛΑΣΙΚΟΙ» ΤΟΥ
20ου αιώνα**

Κρατική
Ορχήστρα
Θεσσαλονίκης
Thessaloniki
State Symphony
Orchestra

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αναπληρ. καλλιτεχνικός διευθυντής
Κάρολος Τρικολίδης

*Συμβούλιο Ειδικού Ταμείου
Οργανώσεως Συναυλιών*
Κωνσταντίνος Γιακουμής - Πρόεδρος
Κωνσταντίνος Χατζηκωνσταντίνου - Αντιπρόεδρος
Χριστίνα Γρίμπα
Σπύρος Μπαρούτας
Μάνος Ρουμελιώτης

Καλλιτεχνική Επιτροπή
Μίκης Μιχαηλίδης
Δημήτρης Πάτρας
Γιώργος Πολίτης
Δημήτρης Χανδράκης

Τμήμα Επικοινωνίας
Χαράλαμπος Λεφάκης
Πέννυ Δίκα-Κορνέτη
Λίνα Μυλωνάκη
Ελένη Κελεσιδου
Αναστασία Αργύρη

Καλλιτεχνική επιμέλεια:
Πέννυ Δίκα-Κορνέτη

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2000 - 2001
Β' Τρίμηνο

ΟΙ «ΚΛΑΣΙΚΟΙ» ΤΟΥ
20ου αιώνα

Αφιέρωμα στο
Γιάννη Χρήστου
για τα 30 χρόνια από το θάνατό του

σολίστ
ΝΕΛΗ ΣΕΜΙΤΕΚΟΛΟ - πιάνο

μέτζο σοπράνο
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΙΟΥ

διευθυντής ορχήστρας
ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Παρασκευή 19 Ιανουαρίου 2001, ώρα 21.15

Γιάννης Χρήστου
Γιάννης Χρήστου
(1926-1970)

Μουσική του Φοίνικα
Έργο 1 (1948-49)

σε ένα μέρος με πέντε ενότητες

- I. *Calmo e profondo, lentamente*
- II. *Allegro ben ritmato*
- III. *In the manner of a break*
- IV. *Obstinate and full of anguish*
- V. *Tempo primo*

Τοκκάτα

για πιάνο και ορχήστρα (1962)

Σολίστ:

ΝΕΛΗ ΣΕΜΙΤΕΚΟΛΟ

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Συμφωνία Αρ. 1

για μεσόφωνο και ορχήστρα (1949-50)

I. M.M. ♩ = 126

II. Andante

“Eyes that last I saw in tears” (T. S. Eliot)

III. Allegro

Μέτζο σοπράνο:

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΙΟΥ

Διευθυντής ορχήστρας:

ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Λίγα λόγια

Θυμάμαι, πολλές φορές, όταν δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στα διαβάσματά μου, κι όταν άκουγα μουσική διευθύνοντας μια φανταστική ορχήστρα που έμενε πάντα κρυμμένη μέσα στη βιβλιοθήκη μου, έστρεφα το κεφάλι και κοιτούσα απέναντι. Το σκηνικό ήταν το ίδιο, με δύο παραλλαγές: είτε είχε φως στο γραφείο του κι εργαζόταν σκυμμένος στο πιάνο, ανάμεσα σε μαγνητόφωνα, ενισχυτές κι άλλα μηχανήματα, είτε βημάτιζε, σκοτεινός, πέρα δώθε, με τις ώρες στη μεγάλη βεράντα φορώντας σκούρα ρούχα και μαύρα γυαλιά. Κάποια φορά, ήταν η τελευταία φορά. Πάνε 20 χρόνια από τότε...

.....

Σήμερα κανένας πια δεν αμφισβητεί την αξία του. Το μέγεθός του έχει ξεπεράσει τα σύνορα της χώρας. Οι άλλοτε «επαναστατικές», τρελές» συνθέσεις του είναι πια κλασικές. Μουσικολόγοι, μουσικοί, συνθέτες μιλούν γι' αυτόν με σεβασμό, τουλάχιστον. Υπάρχουνε φανατικοί οπαδοί της μουσικής του κι ακόμα φανατικότεροι οπαδοί του ονόματός του, χωρίς να ξέρουν καν τη μουσική του. Ο τύπος πάντα πρόθυμος να μας θυμίσει την απουσία του. Οι φωτογραφίες του πάντοτε στόχος έλξης...

.....

Όμως το νόμισμα έχει και άλλη όψη. Δυστυχώς τη μουσική του Γιάννη Χρήστου, ουσιαστικά είναι σχεδόν αδύνατο να την ακούσει κάποιος. Είναι άραγε τόσο δύσκολο σ' αυτόν τον τόπο -μέσα στα χρόνια των απεριόριστων τεχνολογικών ευκολιών- να κυκλοφορήσει όλο το έργο του, 7-8 δίσκοι περίπου, ώστε κάθε φιλόμουσος που ενδιαφέρεται να μπορεί να ακούσει τον συνθέτη κι όχι πια να μιλούν για το συνθέτη; Είναι τόσο δύσκολο να παρουσιαστούν και εδώ τα ορατόρια «Μυστήριο» και «Πύρινες γλώσσες» που άλλοι, αλλού, τα χαρακτήρισαν αριστουργήματα του αιώνα μας;

.....

Μιλάμε, μιλάμε τόσο πολύ για τον πολιτισμό, για το πνεύμα, για εξαγωγή κουλτούρας, για ανταλλαγές κουλτούρας, λόγια χωρίς αντίκρισμα πολλές φορές κι εγώ αναρωτιέμαι: μα είναι τόσο δύσκολο μια φορά μονάχα να πούμε απλά, έχουμε ένα μεγάλο μουσικό, έναν πνευματικό άνθρωπο ολκής, ιδού το έργο του!

Μακάρι να μην τα βλέπω σωστά τα πράγματα και να έχω άδικο. Φοβούμαι όμως πως έχω δίκιο. *This is my affliction.*

Αλέξανδρος Αδαμόπουλος.

The function of music is to create
soul, by creating conditions for
myth, the root of all soul.

Where there is no soul, music creates
it. Where there is soul, music
sustains it.

Chios, 23 Aug.
1968.

Σκοπός της μουσικής είναι να δημιουργεί ψυχή,
δημιουργώντας προϋποθέσεις (ή: τις κατάλληλες
συνθήκες) για το μύθο, τη ρίζα κάθε ψυχής.

Εκεί όπου δεν υπάρχει ψυχή, η μουσική τη δημιουργεί.
Εκεί όπου υπάρχει ψυχή, η μουσική τη συντηρεί (ή: τη
στηρίζει)

Χίος, 23 Αυγ. 1968

Πηγή: Πρόγραμμα της Συναυλίας της Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΑ,
Θέατρο Παλλάς, Παρασκευή 14 Δεκεμβρίου 1990.

Μουσική του Φοίνικα, Έργο 1 (1948-49)

Αν εξαιρέσουμε πρωτόλειες παιδικές συνθέσεις του Γιάννη Χρήστου, η πραγματικά πρώτη του σύνθεση, έργο 1, είναι η *Μουσική του Φοίνικα* για ορχήστρα (1948-49), εντελώς ώριμη και με σαφέστατα ήδη διατυπωμένα τα κύρια γνωρίσματα του ύφους του. Πρόκειται άλλωστε για ένα έργο που γνώρισε σημαντική επιτυχία, παίχθηκε συχνότατα στο εξωτερικό και την Ελλάδα, εκδόθηκε από τον οίκο Ricordi, εγγράφηκε σε ιδιωτικό δίσκο και είχε ευμενέστερες κριτικές.

Γραμμένο σε δωδεκάφθογγο σύστημα, επεξεργάζεται ένα σύντομο χρωματικό θεματικό μοτίβο, που ακούγεται σε συνεχείς μετασχηματισμούς του εαυτού του (ανανεώνεται όπως ο μυθικός φοίνιξ). Παράλληλα, όμως, και η συνολική μορφή του έργου ακολουθεί αυτό το οποίο θα αποκαλέσει αργότερα ο συνθέτης «διάγραμμα φοίνικα», δηλαδή «αρχή-εξέλιξη προς το δράμα (κορύφωμα)-επάνοδος στο τέλος-αρχή». Πρόκειται, επομένως, για μια εντελώς συμμετρική μορφή, όπου το τέλος επαναφέρει ακριβώς την αρχή, συμβολίζοντας την αναγέννηση του φοίνικα, ενώ το μεσαίο κορύφωμα φθάνει συνήθως ύστερα από ένα τεράστιο ανέβασμα διάρκειας, ως την υστερία, η δε πτώση μετά το δραματικό αυτό κορύφωμα είναι αρκετά απότομη.

Η *Μουσική του Φοίνικα* παίχθηκε σε α΄ παγκόσμια εκτέλεση στις 5 Μαρτίου 1950 από τη New London Orchestra με διευθυντή τον Άλεκ Σέρμαν στη Βασιλική όπερα του Κόβεντ Γκάρντεν. Επαναλήφθηκε από τη Συμφωνική Ορχήστρα του BBC, ενώ την ίδια χρονιά παίχθηκε στον Μουσικό Μάιο της Φλωρεντίας, από τον αρχιμουσικό Βίλλυ Φερρέρο, ο οποίος παρουσίασε το έργο και στη Μόσχα.

Γ. Γ. Παπαϊωάννου

Τοκκάτα

για πιάνο και ορχήστρα (1962)

Στην τρίτη περίοδο (1959-64) των έργων του συνθέτη, συντελείται η ριζικότερη ίσως στροφή στο ύφος του, στην τεχνική της σύνθεσης, στο ηχητικό υλικό και στη φιλοσοφική τοποθέτηση της μουσικής του. Παράλληλα, εξελίσσεται και η σημειογραφία που χρησιμοποιεί, για να προλαίανει το έδαφος προς τις κατακτήσεις των προσεχών περιόδων.

Πρώτη χρονολογικά, εμφανίζεται η αλλαγή στην τεχνική σύνθεσης. Μέσα στις δύο πρώτες περιόδους, η δωδεκάφθογγη τεχνική του είχε εξελιχθεί σταθερά (με χρήση και σειραϊκών στοιχείων προς το τέλος), αλλά με αρκετά αργό ρυθμό. Ξαφνικά, στην αρχή της τρίτης περιόδου γίνεται ένα άλμα: η σειραϊκή τεχνική πλαταίνει απότομα, πλουτίζεται, ξεπετάγεται και ολοκληρώνεται σ' ένα νέο σύστημα, εντελώς προσωπικό, πολύ πιο σύνθετο από το κλασικό σειραϊκό σύστημα, αλλά και πιο εύπλαστο και ευπροσάρμοστο στις συνεχώς μεταβαλλόμενες εκφραστικές ανάγκες, όπως και πιο οργανικά δεμένο με τα πλατύτερα τόξα της μεγάλης μορφής. Πάνω από τις δωδεκάφθογγες σειρές και τους κλασικούς μετασχηματισμούς τους, ο Χρήστου εισάγει τώρα νέες τεχνικές έννοιες και την αντίστοιχη ορολογία, που του χρειάζεται και που θα του χρησιμεύσει, γενικά, ως το τέλος της σταδιοδρομίας του:

τα **simple patterns**, **complex patterns** (απλοί και σύνθετοι σχηματισμοί), που αποκτούν σιγά-σιγά για το συνθέτη τους μια βαθύτερη μεταφυσική έννοια, ιδίως στις επόμενες περιόδους και που, σε αντίθεση με τους ιδεατούς σχηματισμούς όπως οι σειρές, αποτελούν το άμεσα αντιληπτό στοιχείο «μουσικής υφής» που ακούει ο ακροατής: τις «ισόχρονες», βασικούς ρυθμικούς σχηματισμούς,

το «**continuum**», ενιαίο, αδιαφοροποίητο και αμετάβλητο ηχητικό υπόστρωμα, το «**mega-statement**», γιγαντιαίων διαστάσεων έκθεση των βασικών σειρών,

την «**αντιμετάθεση**» (permutation), στη γενικευμένη σημασία του όρου για τους μετασχηματισμούς και τον πολλαπλασιασμό του βασικού ηχητικού υλικού, καθώς και πλήθος άλλων ειδικευμένων όρων που απεικονίζουν τα νέα οργανωτικά-δομικά στοιχεία του καινούργιου αυτού συστήματος, με επίκεντρο πάντα, τη θεμελιώδη έννοια του σχηματισμού (pattern).

Αντίστοιχη τεχνική χρησιμοποιήθηκε και στην *Τοκκάτα για πιάνο και ορχήστρα* (1962), ένα πυροτέχνημα, όπου χρησιμοποιείται μια εντελώς νέα τεχνική εκτέλεσης στο πιάνο, που επιτρέπει ασύγκριτα πιο γρήγορα, εκτυφλωτικά πιανιστικά περάσματα απ' ό,τι η ρομαντική τεχνική, καταργώντας το πέρασμα του αντίχειρα και εισάγοντας αστραπιαίες ομόρροπες κινήσεις χεριών και δακτύλων.

Η *Τοκκάτα* παίχτηκε σε ά παγκόσμια εκτέλεση στις 23 Απριλίου 1973 στο Δημαρχείο της Οξφόρδης (Αγγλία), στο πλαίσιο του Αγγλικού Φεστιβάλ Μπαχ, με σολίστ τον Ζωρζ Πλυντερμασέ και τη Βασιλική Φιλαρμονική Ορχήστρα με διευθυντή τον Ελιακούμ Σαπίρα.

Γ.Γ. Παπαϊωάννου

«Οι περιγραφές της μουσικής του Χρήστου από τους φίλους του, υπογραμμίζουν τη φιλοσοφική της βάση. Ωστόσο, η κύρια εντύπωση που μας άφησε η εκτέλεση της *Τοκκάτας* ήταν ουσιαστικά σωματική, δεκατέσσερα λεπτά γεμάτα ενέργεια, γούστο και πλούτο μουσικό. Πίσω απ' όλα αυτά, μπορούσε να αισθανθεί κανένας, εννοείται, την κυριαρχία μιας σκέψης καθώς και μια ικανότητα του συνθέτη να προετοιμάζει και να θέτει σε λειτουργία τα κορυφώματα του μουσικού λόγου με τέτοιο τρόπο ώστε να μας χαρίζουν μίαν ικανοποίηση όχι μόνο μορφική αλλά και συγκινησιακή».

R. Crichton*

«Οι σημειώσεις του προγράμματος αποτελούνταν από φράσεις τρομαχτικά τεχνικές... που υπαινίσσονταν ένα κομμάτι θανάσιμα εγκεφαλικό. Μολοταύτα η απήχηση που είχε σε μένα η *Τοκκάτα* του Χρήστου ήταν εντελώς σωματική και συγκινησιακή. Είναι ένα έργο πολυτάραχο και διατηρεί την αρχική του ευφορία, δίχως, ουσιαστικά, κανένα «κενό» στην αρχική του ένταση, αλλά ποτέ δεν ακούγεται πυκνό ή κούφιο. Λένε πως ο Χρήστου ήταν επηρεασμένος, από τον Μπεργκ, αλλά αυτή η *Τοκκάτα* πλησιάζει πολύ περισσότερο τα κρυστάλλινα έργα για πιάνο και ορχήστρα του Μεσιιάν...».

(*) στη σελίδα 226 του βιβλίου: Ronald Crichton

William Mann.

Συμφωνία Αρ. 1, (1949-50)

Η *Συμφωνία αρ. 1* ολοκληρώθηκε λίγο μετά τη μεγάλη επιτυχία της *Μουσικής του Φοίνικα*. Ο Χρήστου εξακολούθησε να εργάζεται σταθερά. Έγραψε τη *Συμφωνία αρ. 1*, που τελείωσε τον επόμενο χρόνο και παρουσιάστηκε από τον μαέστρο Άλεκ Σέρμαν στο λονδρέζικο κοινό, στο Ρόγιαλ Άλμπερτ Χωλλ το 1951. Τη συμφωνία αυτή διάλεξε ο Πάουλ βαν Κέμπεν, ο διάσημος Ολλανδός αρχιμουσικός για να περιληφθεί στο πρόγραμμα μαθημάτων τελειοποίησης στη διεύθυνση ορχήστρας, που παρέδιδε στη Μουσική Ακαδημία Κιτζίανα της Σιένα.

Αν το μουσικό ιδίωμα και ο ηχητικός χώρος έχουν ομοιότητες με εκείνα του προηγούμενου έργου, δεν συμβαίνει το ίδιο μήτε με τη μορφή μήτε και με την ουσία της *Συμφωνίας*. Η δραματικότητα, που στον *Φοίνικα* είναι τόσο έντονη, εδώ αποκτά μια τραγικότητα που αγγίζει τα όρια της παραίσθησης. Με την παρέμβαση της ανθρώπινης φωνής, κάτι «σαν μελαγχολία άυλη κι απαραγώρητη για τη γνώση της των πραγμάτων, ατενίζει στοχαστικά το δράμα και του προσφέρει την κατακλείδα του».

Η *Πρώτη Συμφωνία* προσδιορίζεται ως μια αναζήτηση σε όλη την έκταση των τονικών υψών και των περιοχών του ηχητικού φάσματος, με άλλα λόγια σ' ένα μέγιστο χώρο όπου μέσα του μετατοπίζονται ηχητικές γραμμές. Η *Συμφωνία* στο ξετύλιγμά της ακολουθεί μια έντονη γραμμικότητα, που δεν οφείλεται στην κατάργηση των εφέ ηχητικών μαζών ή του ατονικού αρμονικού χώρου, αλλά στο ότι ο συνθέτης την έχει συλλάβει με τρόπο αποκλειστικά οριζόντιο είτε προσφεύγοντας σε διαφορετικές γραμμές ή σε ηχητικά σχεδιάσματα που εκτελούνται σε ταυτοφωνία από ομάδες οργάνων είτε ακολουθώντας μια αντίληψη αντιστικτική.

Έχουμε να κάνουμε με τη διαδοχή τριών κύριων φάσεων:

Στο 1ο Μέρος: Μια φάση ανοδική, όπου το μοτίβο της Εισαγωγής

προχωρεί κατά μικρά άλματα, φραζαρισμένα σε μικρές ομάδες από δύο, τρεις ή τέσσερις νότες και απλώνεται σαν μια μεγάλη ηχητική ροή που περνά διαδοχικά από διάφορα ηχοχρώματα. Ο ταχύτατος πολλαπλασιασμός των κυττάρων αντιστοιχεί σε μια ένταση με όλο και μεγαλύτερη βιαιότητα, για να καταλήξει στην πειθαρχία ενός «Φουγκάτο» που αναπτύσσεται ανάμεσα στα ξύλινα πνευστά.

Αυστηρά δωδεκάφθογγο, αντιπροσωπεύει την ορθολογιστική κατάληξη ενός χάους από ηχητικές ενέργειες που λίγο-λίγο έχουν δαμασθεί. Για πρώτη φορά από την αρχή της συμφωνίας, χρησιμοποιείται εδώ χρόνος μετρημένος με παλμό κανονικό.

2ο Μέρος: Andante

Μια φάση στατική, όπου πρόσκαιρα η μουσική ακινητοποιείται στη διάσταση μόνο του παρόντος. Μια γυναικεία φωνή εκφέρει το ποίημα του Τ.Σ. Έλιοτ «Μάτια που τελευταία είδα σε δάκρυα» ("Eyes that last I saw in tears") με μεγάλη εκφραστική λιτότητα πάνω σε λίγες νότες.

Γι' αυτό το λόγο και η θέση που παραχωρείται στην ίδια τη μελωδία αποκτά εδώ σημασία πρωταρχική, επειδή το μελωδικό ύφος εμφανίζεται τώρα ως μια αναπόδραστη συνέπεια και ένα αναντικατάστατο στοιχείο του μουσικού λόγου, σε πλήρη και καθολική αντίθεση με τη μουσική επεξεργασία του πρώτου και τρίτου μέρους, από τα οποία έχει εξοστρακιστεί. Το μεσαίο αυτό μέρος, διαποτισμένο από ένα λυρισμό μεγάλης ομορφιάς, είναι μια εφήμερη στιγμή ισορροπίας ανάμεσα στη δημιουργία-χτίσιμο και στην καταστροφή-γκρέμισμα.

T. S. Eliot: "Eyes that last I saw in tears"

(«Μάτια που τελευταία είδα σε δάκρυα». Από τα «Ελάσσονα ποιήματα»).

Eyes that last I saw in tears
Through division
Here in death's dream Kingdom
The golden vision reappears
I see the eyes but not the tears
This is my affliction.

Μάτια που μόλις κοίταξα σε δάκρυα
Του χωρισμού
Στ' ονειρικό βασίλειο του θανάτου
Η χρυσή οπτασία ξαναπροβάλλει
Βλέπω τα μάτια μα όχι τα δάκρυα
Του οδυρμού.

This is my affliction
Eyes I shall not see again
Eyes of decision
Eyes I shall not see unless
At the door of death's other Kingdom
Where, as in this
The eyes outlast a little while
A little while outlast the tears
And hold us in derision.

Αυτός είν' ο δικός μου οδυρμός
Μάτια που δε θα δω και πάλι
Μάτια της κρίσης
Μάτια που δε θα δω παρά
Στη θύρα του θανάτου, άλλο βασίλειο
Που όπως αυτό
Τα μάτια συνεχίζουν λίγο, ενώ
Λίγο ακόμη, δάκρυα συνεχίζουν
Και μας χωρίζουν.

Απόδοση: Αριστοτέλης Νικολαΐδης

3ο Μέρος: Allegro

Η φάση της αποσύνθεσης-αποδιάρθρωσης όπου τα στοιχεία που αποτελούν τη συμφωνία κατακερματίζονται και γίνονται θρύψαλα.

Στο τέλος ακούγεται και πάλι το αρχικό σήμα, με την απλή κατακλείδα της φωνής πάνω στο στερνό παλμό του έργου: «αυτός είναι ο δικός μου οδυρμός» (this is my affliction).

Τη μουσική αυτή διακρίνει άκρα οικονομία (εκφραστικών μέσων και απόλυτη ευστοχία στην κατανομή τους από άποψη δραματική. Το εφέ που δημιουργείται -χάρη σ' αυτό το έργο μπορεί να κερδίσει την αποδοχή και του μέσου ακροατή- αντιπροσωπεύει ένα αναμφισβήτητο πλεονέκτημα του συνθέτη, που ωστόσο δεν είναι τυχαίο, αλλά χαρακτηρίζει την ίδια την αλληλουχία και την υφή ενός λόγου που τα κορυφώματά του δεν είναι παρά οι αδήριτες στιγμές μιας εξυπακουόμενης μουσικής δράσης η οποία εμπεριέχεται μέσα σε πλαίσια καθαρά μουσικά.

Πηγές: από το βιβλίο της Anna-Marine Lucciano «Γιάννης Χρήστου» σε μετάφραση Γιώργου Λεωτσάκου (Αθήνα, 1987).

Γιάννης Χρήστου Γιάννης Χρήστου (1926-1970)

Ο Γιάννης Χρήστου γεννήθηκε στην Ηλιούπολη του Καΐρου το 1926 και πέθανε στην Αθήνα το 1970, σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα που συνέβη τη νύχτα ανάμεσα στην ονομαστική του εορτή και την ημέρα των γενεθλίων του.

Μεγάλωσε στην Αίγυπτο, όπου τελείωσε το αγγλικό δημοτικό σχολείο (1930-38) και το αγγλικό Κολέγιο Βικτόρια της Αλεξάνδρειας (1938-44).

Στη σύνθεση θεωρούσε τον εαυτό του "αυτοδίδακτο", αν και στην Αγγλία, όπου πήγε αργότερα για πανεπιστημιακές σπουδές, μελέτησε παράλληλα αρμονία, αντίστιξη και σύνθεση με τον Χ. Φ. Ρέντλιχ.

Παράλληλα, παρακολούθησε μαθήματα ψυχολογίας στη Ζυρίχη με τον Κ. Γιούνγκ και φιλοσοφίας με τον Βιτγκεστάιν. Το 1956 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα.

Εφάρμοσε τον σειραϊσμό και το δωδεκαφθογγικό σύστημα (1948-58). Κατόπιν, ενδιαφέρθηκε για τους ηλεκτρονικούς ήχους και ίδρυσε ηλεκτρονικό εργαστήριο στην Αθήνα. Ήταν εφευρέτης ενός σημειογραφικού συστήματος που περιλαμβάνει και σκηνική δράση.

I. ΦΩΝΗΤΙΚΑ

- Πρώτη Συμφωνία, για μέτζο σοπράνο και ορχήστρα (1948-50).
- Λατινική Λειτουργία, για μικτή χορωδία, χάλκινα και κρουστά.
- Δεύτερη Συμφωνία, για μικτή χορωδία και ορχήστρα (1957-58).
- Πύρινες Γλώσσες, για μέτζο σοπράνο, βαρύτονο, μικτή χορωδία και ορχήστρα (1964).
- Έξι Τραγούδια σε ποίηση Τ.Σ. Elliot, για μέτζο σοπράνο και πιάνο (1955).

II. ΜΙΚΤΑ ΜΕΣΑ - ΣΚΗΝΗ

- Μυστήριο, για αφηγητή, τρεις μικτές χορωδίες, ορχήστρα, μαγνητοταινία και ηθοποιούς (1965-66).
- Η Κυρία με τη Στρυχνίνη, για σολίστ βιόλας, πέντε ηθοποιούς.
- Επίκυκλος, μουσική για σονάτο και σύνολο (τροποποιήσιμη σύνθεση).
- Ορέστεια, σύγχρονη όπερα για σολίστ, ηθοποιούς, μουσικούς, μικτή χορωδία, ορχήστρα, μαγνητοταινίες και οπτικά εφέ (1968-70, σχέδια).

III. ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

- Αναπαράσταση 1 (Αστρονκατοιδανυκτερευωνομηγυριν) για βαρύτονο, βιόλα και ενόργανο σύνολο (1968).
- Αναπαράσταση 3 (ο πιανίστας) για ηθοποιό, ενόργανο σύνολο και μαγνητοταινίες (1968).

IV. ΟΡΧΗΣΤΡΑ

- Μουσική του Φοίνικα (1948-49).
- Μετατροπές (1960).
- Τοκάτα, για πιάνο και ορχήστρα (1962).
- Πράξη για 12 (1966).
- Εναντιοδρομία (1965-68).

V. ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ

- Φαντασία για πιάνο (1943, έχει χαθεί).
- Σονάτα για δύο πιάνο, α' μέρος (1944, έχει χαθεί).
- Πρελούδιο και Φούγκα σε ρε ελάσσονα, για δύο πιάνο (1944).
- Allegro quasi una fantasia, σε μι ύφεση μείζονα (1944, έχει χαθεί).

VI. ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

- Προμηθεύς Δεσμώτης του Αισχύλου, για φωνές και χορωδία ηθοποιών, μαγνητοταινία και ορχήστρα.
- Ο έσω κόσμος, για φωνές ηθοποιών, χορωδία και ορχήστρα (1964).
- Αγαμέμνων του Αισχύλου, για φωνές και χορωδία ηθοποιών, μαγνητοταινία και ορχήστρα (1964).
- Πέρσαι του Αισχύλου, για φωνές και χορωδία ηθοποιών, μαγνητοταινία και ορχήστρα (1965).
- Βάτραχοι του Αριστοφάνη, για φωνές και χορωδία ηθοποιών, μαγνητοταινία και ορχήστρα (1966).
- Οιδίπους Τύραννος του Σοφοκλή, ηλεκτρονική μουσική (1969).

VII. ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

- Οιδίπους Τύραννος, του Κ. Πλάμερ (1967-68).

Θόδωρος Αντωνίου Θόδωρος ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο Θόδωρος Αντωνίου, από τους πιο διεπρεπείς και πολυγραφότατους σύγχρονους καλλιτέχνες, διάγει λαμπρή καριέρα ως συνθέτης, μαέστρος και καθηγητής πανεπιστημίου, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Σπούδασε βιολί, φωνητική και σύνθεση στο Εθνικό Ωδείο Αθηνών. Συνέχισε τις σπουδές του

στη διεύθυνση ορχήστρας και τη σύνθεση στη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου και το Διεθνές Μουσικό Κέντρο του Ντάρμστατ. Δίδαξε μουσική στα διακεκριμένα πανεπιστήμια του Στάνφορντ και της Γιούτα των Ηνωμένων Πολιτειών καθώς και στη Μουσική Ακαδημία της Φιλαδέλφειας, πριν του ανατεθεί η θέση του καθηγητή σύνθεσης στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης, το 1978, θέση την οποία κατέχει έως σήμερα.

Ως διευθυντής ορχήστρας έχει προσκληθεί να διευθύνει πολλές μεγάλες ορχήστρες και μουσικά σύνολα παγκοσμίως, όπως την Ορχήστρα Δωματίου της Συμφωνικής Ορχήστρας της Βοστώνης, τις Ορχήστρες των Ραδιοφωνιών του Βερολίνου, του Παρισιού και της Βαυαρίας, την Ορχήστρα Tonhalle της Ζυρίχης, την Εθνική Λυρική Σκηνή, την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Καμεράτα, την Ορχήστρα του Μουσικού Κέντρου του Μπερκσάιερ στο Τάγγκελγουντ της Μασαχουσέτης κá. Από το 1974 έως το 1985 υπήρξε συνδιευθυντής όλων των δραστηριοτήτων σύγχρονης μουσικής στο Μουσικό Κέντρο του Τάγγκελγουντ. Θερμός υποστηρικτής της σύγχρονης μουσικής, ο Θόδωρος Αντωνίου έχει ιδρύσει διάφορα σύνολα σύγχρονης μουσικής, μεταξύ των οποίων την ALEA I στη Φιλαδέλφεια, την ALEA II στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, την ALEA III στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης, το Σύνολο Νέας Μουσικής της Φιλαδέλφειας και το Ελληνικό Συγκρότημα Σύγχρονης Μουσικής. Από το 1989 κατέχει τη θέση του προέδρου της Ένωσης Ελλήνων Μοιουργών.

Πολλές από τις συνθέσεις του Θόδωρου Αντωνίου είναι παραγγελίες μεγάλων Ορχηστρών απ' όλο τον κόσμο και πάνω από 150 έργα του έχουν εκδοθεί από τους οίκους Barenreiter Verlag της Γερμανίας και G. Schirmer και Gumpar Music των ΗΠΑ. Του έχουν απονεμηθεί πολλά διεθνή βραβεία και διακρίσεις, όπως το "Βραβείο Richard Strauss" της πόλης του Μονάχου και το "Βραβείο της πόλης της Στουτγκάρδης" για το Κοντσέρτο για βιολί. Μεταξύ άλλων του έχουν ανατεθεί συνθέσεις έργων από τα Ιδρύματα Fromm, Guggenheim και Koussevitzky, από την πόλη του Μονάχου για τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1972, από τη Συμφωνική Ορχήστρα της Βοστώνης, από το θέατρο Γκέρνερπλατς του Μονάχου καθώς και από το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών και την Ορχήστρα των Χρωμάτων.

Ως συνθέτης έχει τιμηθεί για πολλά χρόνια με το βραβείο ASCAP και το 1991 του απενεμήθη το "Αριστείο Διδασκαλίας Metcalf" του Πανεπιστημίου της Βοστώνης. Το Δεκέμβριο του 1997 τιμήθηκε με το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για το σύνολο της προσφοράς του στη μουσική. Τον Ιανουάριο του 2000 η Ελληνική Ραδιοφωνία του απένευσε για τη μεγάλη συνεισφορά του στη μουσική το βραβείο "Δημήτρης Μητρόπουλος".

Τα έργα του Θόδωρου Αντωνίου είναι πολυάριθμα και ποικίλης φύσεως και περιλαμβάνουν όπερες, χωρωδιακά έργα, έργα μουσικής δωματίου, έργα για σολίστ, συμφωνικά καθώς και μουσική για το θέατρο και τον κινηματογράφο -τα θεατρικά και κινηματογραφικά έργα του μόνο αριθμούν πάνω από 150 συνθέσεις.

Στην πρόσφατη εργογραφία του εξέχουσα θέση κατέχουν η όπερα Βάκχες, που πρωτοπαρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών το καλοκαίρι του 1996 και η μονόπρακτη όπερα Οιδίπους επί Κολωνών, που γράφτηκε κατόπιν παραγγελίας της Συμφωνικής Ορχήστρας της Ραδιοφωνίας SWF Μπάντεν-Μπάντεν της Γερμανίας, με σκοπό να παρουσιάζεται (και με την ίδια ενορχήστρωση) με την όπερα-ορατόριο Οιδίπους Τύραννος (Oedipus Rex) του Ιγκόρ Στραβίνσκι. Με αυτήν τη μορφή και με τη συμμετοχή της ίδιας ορχήστρας δόθηκε η πρεμιέρα του Οιδίποδα επί Κολωνών στις 9 Μαΐου 1998 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Η όπερά του Οιδίπους επί Κολωνών ξεχώρισε τόσο, που στις 23 Νοεμβρίου 1998 του απονεμήθηκε στο Μέγαρο Αθηνών από το Δήμαρχο Αθηναίων το "Βραβείο Μουσικής 1998" της Ένωσης Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών.

Νέλλη Σεμιτέκολο - πιάνο

Η Νέλλη Σεμιτέκολο γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Εθνικό Ωδείο με την Κρινιώ Καλομοίρη και τη Φ. Γραφειάδου, απ' όπου και έλαβε δίπλωμα πιάνου από το Εθνικό Ωδείο με αριστείο εξαιρετικής ιδιοφυΐας. Στη συνέχεια σπούδασε για τρία χρόνια στη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου με καθηγητή τον Erik Then-Bergh, ενώ μελέτησε ακόμα τρία χρόνια με την Alice Paskhus.

Διακρίθηκε στον διεθνή διαγωνισμό Orense της Ισπανίας και Bach της Αμερικής. Πραγματοποίησε ρεσιτάλ και συναυλίες μουσικής δωματίου στην Ελλάδα, Γερμανία, Βουλγαρία, Γαλλία και Βέλγιο. Έχει πάρει μέρος στα Φεστιβάλ Αθηνών, Πάτρας, Ηρακλείου, Κέρκυρας, Καλαμάτας, Πειραιά και Οχρίδας Γιουγκοσλαβίας. Έχει εμφανιστεί επίσης με όλες τις ελληνικής ορχήστρες και ηχογραφεί συχνά στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Διδάσκει στο δημοτικό Ωδείο Καλαμάτας και στο Athenaum.

Αγγελική Καθαρίου - μεσόφωνος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Ξεκίνησε τις μουσικές της σπουδές σε ηλικία πέντε ετών. Μελέτησε πιάνο δίπλα στον Άρη Γαρουφαλή και αργότερα με τη Ντόρα Μπακοπούλου, από την τάξη της οποίας πήρε δίπλωμα με άριστα παμψηφεί τον Ιανουάριο του 1993. Τραγουδίστη σπούδασε στο Ωδείο Athenaeum, απ' όπου αποφοίτησε με άριστα παμψηφεί και ά βραβείο, τον Ιούνιο του 1993. Έχει παρακολουθήσει ιδιαίτερα μαθήματα και σεμινάρια με τους Ζ. Πηλού, Β. Ρόζα, Κ. Πασχάλη, Λ. Άλβα, Φ. Βουτσίνο και Ν. Ζαχαρίου.

Το 1995 εγκαταστάθηκε στην Ιταλία, όπου με υποτροφία του Κοινωφελούς Ιδρύματος "Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης" τελειοποίησε την τεχνική της φωνής με τους Arrigo Pola, Ντίνο Εγκολφόπουλο, Renata Scottο και το 1997 έκανε το ντεμπούτο της ως Mrs. Quickly δίπλα στο Falstaff του Rolando Panerai στο Teatro Ponchielli της Κρεμόνα. Ακολούθησαν τα έργα Traviata (Flora), Faust (Dame Marthe), Rigoletto (Maddalena), Mahagonny Songspiel (Bessie) καθώς και η συνεργασία της με τον αρχιμουσικό Claudio Abbado στο Falstaff (Meg, cover) στο Teatro Comunale της Ferrara, το 1999.

Το καλοκαίρι του 1999 ερμήνευσε τους ρόλους της Ευρυδίκης και της Τραγωδίας στην όπερα Euridice του J. Peri, στο Αρχαίο Στάδιο των Δελφών.

Την περίοδο 1999-2000 συνεργάστηκε ως σολίστ με την Κρατική Όπερα του Ρήνου στο Στρασβούργο, στις παραγωγές Une education manquee του Charbier, Larmes du couteau του Martinu και Beggar's Opera του Britten και ερμήνευσε τα έργα Folk Songs του Berio, Il Tramonto του Respighi και De Profundis του Malipiero με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Στρασβούργου υπό τη διεύθυνση του Jan Latham Koenig.

Πραγματοποιεί συναυλίες και ρεσιτάλ στην Ευρώπη (Concertgebouw, Theatre de la Sinne της Mulhouse, Konzerthaus του Freiburg, Sainte Chapelle, Εαρινό Φεστιβάλ Βουδαπέστης), ενώ το Μάιο του 1999 εμφανίστηκε στο Carnegie Hall της Νέας Υόρκης σε έργα των Θ. Αντωνίου, Γ. Χρήστου και Μ. Ravel, υπό τη διεύθυνση του Θ. Αντωνίου.

Σε σύμπραξη με την Ορχήστρα των Χρωμάτων έχει τραγουδήσει έργα των Π. Κούκου, Α. Κουνάδη, Μ. Μωυσίδη και Γ. Χρήστου.

Με το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών έχει συνεργαστεί στα έργα Όπερα των Σκιών του Ν. Μαμαγκάκη, Missa Harmoniae Verbi του Γ. Κουμεντάκη, Συμφωνία Ν. 1 του Γ. Χρήστου και Ancient Voices of Children του G. Crumb.

Συναυλία
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Διευθυντής ορχήστρας
ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Πιάνο
ΝΕΛΛΗ ΣΕΜΙΤΕΚΟΛΟ
Μέτζο σοπράνο
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΙΟΥ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1959 ως τμήμα του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, με τον αρχικό τίτλο «Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος» και με πενήντα μόλις μέλη. Το 1969, έπειτα από προσπάθειες του Σόλωνα Μιχαηλίδη, ιδρυτή και διευθυντή της, κρατικοποιήθηκε και πήρε τη σημερινή της ονομασία. Μετά το Σόλωνα Μιχαηλίδη, τη διευθυντική «σκυτάλη» της ανέλαβαν σημαντικοί Έλληνες καλλιτέχνες, όπως ο Γεώργιος Θυμής, ο Άλκης Μπαλάς, ο Κάρολος Τρικολίδης, ο Κοσμάς Γαλιλαΐας, ο Κωνσταντίνος Πατσαλίδης και ο Λεωνίδας Καβάκος. Σήμερα, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης αριθμεί εκατό περίπου μουσικούς και αναπληρωτές καλλιτεχνικούς διευθυντές είναι ο μόνιμος αρχιμουσικός της Κάρολος Τρικολίδης.

Με στόχο τη συνεχή ανάδειξη του μουσικού πολιτισμού, από το μπαρόκ μέχρι τις πρωτοποριακές συνθέσεις του 20ου αιώνα, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης συμπεριέλαβε στο πρόγραμμά της ένα πλούσιο ρεπερτόριο, πέρα από τα όρια του κλασικού. Παρουσίασε πανελλήνιες και παγκόσμιες πρώτες εκτελέσεις και, με την ανάθεση έργων σε Έλληνες συνθέτες, προέβαλε παράλληλα την ελληνική μουσική παρακαταθήκη.

Πλαισιώνοντας τις συναυλίες της με καλλιτέχνες διεθνούς ακτινοβολίας, η Κ.Ο.Θ. συνεργάστηκε με διάσημους Έλληνες και ξένους αρχιμουσικούς, όπως οι Α. Khatchaturian, I. Horenstein, E. Kurtz, J. Simonov, O. Δημητριάδης, W. Nelsson, κά. και σολίστες, όπως οι M. Rostropovich, N. Gutman, M. Maisky, P. Fournier, B. L. Gelber, Δ. Σγούρος, V. Ashkenazy, P. Badura-Skoda, N. Magalov, L. Kogan, R. Ricci, Λ. Καβάκος, V. Tretjakov, V. Spivakov, K. Πασχάλης, M.

Kashrasvili κά.

Πρωταρχικό μέλημα της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης υπήρξε η προώθηση νέων ταλέντων. Επί σειρά ετών ο διαγωνισμός νέων καλλιτεχνών που διοργάνωνε η Κ.Ο.Θ. προέβαλε τους επιτυγχόντες στις συναυλίες της, προσφέροντάς τους το πρώτο βήμα στο ξεκίνημα της σταδιοδρομίας τους. Στο θέατρο «Αυλαία» λειτουργήσει η Ορχήστρα Νέων της Κ.Ο.Θ., που έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς ταλαντούχους μουσικούς να εξασκηθούν ως μέλη ορχήστρας και να εμφανισθούν ως σολίστες.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης πραγματοποίησε αφιερώματα στη μνήμη Ελλήνων συνθετών, όπως των Καλομοίρη, Νικήτα, Βάρβογλη, Ευαγγελάτου, Μιχαηλίδη, Χρήστου, Μητρόπουλου κά. Έδωσε συναυλίες για τη Διεθνή Αμνηστία, για τη μνήμη του Πολυτεχνείου καθώς και σε σχολεία, εργοστάσια και πολιτιστικά κέντρα, στο πλαίσιο εκπαιδευτικών προγραμμάτων της.

Πολλές υπήρξαν οι συναυλίες-σταθμοί στην πορεία της Κ.Ο.Θ.

Κάθε χρόνο η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης πραγματοποιεί περίπου σαράντα συναυλίες στη Θεσσαλονίκη και σε πόλεις της Ελλάδας. Εμφάνιστηκε στα φεστιβάλ Δημητρίων και Αθηνών. Πραγματοποίησε τακτικές εμφανίσεις στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, ενώ συμμετείχε στο International Festival "Zino Francescatti" της Μασσαλίας.

Στις 2 Ιανουαρίου 2000 η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης συμμετείχε στη «Γιορτή Εγκαινίων» του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, το οποίο θα φιλοξενεί συναυλίες της νέας καλλιτεχνικής της περιόδου 2000-2001.

Μόνιμος Αρχιμουσικός: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ
A' ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες
 Κωνσταντίνος Πατσαλίδης
 Δημήτρης Χανδράκης
Κορυφαίοι A'
 Μίκης Μιχαηλίδης
 Γιώργος Πετρόπουλος
 ...
 Μαρία Δρούγου
 Μαρία Σουέρεφ
 Εύη Δελφίνοπούλου
 Εωάγγελος Παπαδημήτρης
 Κρυστάλλης Αρχοντίης
 Αναστασία Μισυρλή
 Ειρήνη Νηράγκνεβα
 Γιώργος Κανδυλίδης
 Έντωρ Λάππας
 Καλλιόπη Μυλαράκη

B' ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαίοι A'
 Ανθή Τζίμα
 Ν'άρια Κάτσιου
 Κερυφαίος Β'
 Νικόλαος Αρχοντίης
 ...
 Μ.μης Τοπσιδής
 Ιολία Γκουντίμοβα
 Αθανάσιος Θεοδωρίδης
 Αλκέτας Τζιαφέρης
 Δέσποινα Παπαστεργίου
 Isabelle Both
 Κωνσταντίνα Πολυζωΐδου
 Ευαγγελία Κουζώφ
 Παναγιώτης Μαυρίδης

ΒΙΩΛΕΣ

Κερυφαίοι A'
 Νεοκλής Νικολαΐδης
 Lu z Kuhn
 Κερυφαίοι Β'
 Γεώργιος Καμένος
 ...
 Νικόδημος Δέλλιος
 Ειρήνη Παραλίκα
 Χρήστος Βλάχος
 Φελίτσια Ποπίκα
 Κτερίνα Μητροπούλου
 Αλεξάνδρα Βόλτσιπ
 Δημήτρης Δελφινόπουλος

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι A'
 Δημήτρης Πάτρας
 Δημήτρι Γκουντίμοβ
Κορυφαίοι Β'
 Ρένος Μπαλιός
 ...
 Γεώργιος Μανώλας
 Ανθή Κοντογιαννάκη
 Απόστολος Χανδράκης
 Δημήτρης Πολυζωΐδης
 Ζόραν Στέπιτς
 Βίκτωρ Δάβερης
 Γιάννης Στέφος

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Κορυφαίοι A'
 Γεώργιος Γράλιστας
 Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Κορυφαίοι Β'
 Χαράλαμπος Χειμαριάς
 Ειρήνη Παντελίδου
 ...
 Αναστάσιος Μαυρουδής
 Ελένη Μπουλασίκη
 Ιωάννης Χατζής
 Λεωνίδας Κυρίδης

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι A'
 Πέτρος Σουσάμογλου
 Νίκος Δημόπουλος
Κορυφαίοι Β'
 Ηλίας Μακοβέι
 Γεώργιος Κανάσος
 ...
 Νίκος Κουκής
 Ιωάννης Ανισέγκος

ΟΜΠΟΕ

Κορυφαίοι A'
 Δημήτρης Κίτσος
 Δημήτρης Σφαριδής
Κορυφαίοι Β'
 Νικόλαος Καλησιδής
 Βλαντιμίρ Γκάνεβ
 Κωνσταντίνος Χασιάτης
 ...
 Θωμάς Μπριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι A'
 Κοσμάς Παπαδόπουλος
 Χρήστος Γρασινίδης
Κορυφαίοι Β'
 Πόλλα Σιμθ-Διαμαντί
 Οβίντιου Καπλέσκου
 ...
 Βασίλης Καρατζίδης

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι A'
 Βασίλης Ζαρόγκας
 Γιώργος Πολίτης
Κορυφαίος Β'
 Κωνσταντίνος Βαβάλας
 ...
 Μαλίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίοι A'
 Εμμανουήλ Ιορδανίδης
 Christian Beemelmans
 Κωνσταντίν Ισράτε
Κορυφαίοι Β'
 Βασίλης Βραδέλης
 Παντελής Φείζο
 ...
 Νίκος Δραγομάνοβιτς

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι A'
 Σπύρος Παπαδόπουλος
 Γρηγόριος Νέτσκας
Κορυφαίος Β'
 Γεώργιος Αβράμογλου
 ...
 Ιωάννης Σισμανίδης
 Δημήτρης Κουρατζίνος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι A'
 Γιώργος Κόκκορας
 Αθανάσιος Ντόνες
Κορυφαίοι Β'
 Δημήτριος Νέτσκας
 Φώτης Δράκος
 ...
 Βαγγέλης Μπαλιός

ΤΟΥΜΠΑ

Κορυφαίος Β'
 Γιώργος Τνιακούδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι A'
 Δημήτριος Βίπιτς
 Βλαντιμίρ Αφανάσιεφ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίος Β'
 Κωνσταντίνος Χανής
 ...
 Ελευθέριος Αγγουριδάκης
 Ντέλια Μιχαηλίδου

ΠΙΑΝΟ

Μαριλένα Λιακοπούλου

ΑΡΠΑ

Γεωργία Ξαγαρά

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Βασίλης Ξαγαράς

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Είναι μια όλο και αυξανόμενη ξεχωριστή ομάδα.

Με τη μόνιμη παρουσία της στηρίζει ενεργά, στο πλαίσιο της ευρύτερης οικογένειας της Κ.Ο.Θ., τον μουσικό πολιτισμό στην σημερινή κοινωνία. Για την μουσική ζωή της πόλης μας η συμβολή τους είναι σημαντική.

εύκολο... και με πολλά πλεονεκτήματα

Γίνετε συνδρομητής

της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης

Υπάρχουν σειρές συνδρομών για :

- Τακτικούς συνδρομητές
- Νέους (μαθητές, σπουδαστές ωδείων, φοιτητές)

α) ΠΛΗΡΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΓΙΑ 8 ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ σε δραχμές & ευρώ

ΖΩΝΕΣ	MEMΟΝΩΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ 8 ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ	ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ	
		ΤΑΚΤΙΚΗ	ΝΕΩΝ
Πλατεία Α	64.000/ 187,82	48.000/140,87	38.400/112,69
Πλατεία Β Θεωρείο Α	56.000/ 164,34	42.000/123,26	33.600/ 98,61
Πλατεία Γ Θεωρείο Β	42.000/ 123,26	31.500/ 92,44	25.200/ 73,95
Πλατεία Δ	32.000/ 93,99	24.000/ 70,43	19.200/ 56,35
Εξώστης Α	50.000/ 146,74	37.500/110,05	30.000/ 88,04
Εξώστης Β	42.000/ 123,26	31.500/ 92,34	25.200/ 73,95
Εξώστης Γ	34.000/ 99,78	25.500/ 74,83	20.400/ 59,87
Εξώστης Δ	18.000/ 52,82	13.500/ 39,62	10.800/ 31,69

β) ΕΠΙΛΟΓΗ ΛΙΓΟΤΕΡΩΝ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

Φτιάξτε το δικό σου συνδυασμό με συναυλίες που εσείς θα επιλέξετε

Από 5 συναυλίες και άνω είσαι συνδρομητής της Κ.Ο.Θ.
με όλα τα πλεονεκτήματα & έχετε έκπτωση 25% στην
τακτική συνδρομή ή 40% στη συνδρομή νέων

ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

1. Ο υποψήφιος συνδρομητής συμπληρώνει το δελτίο εγγραφής που δίνεται από το Ταμείο της Κ.Ο.Θ.
2. Στη συνέχεια επιλέγει προσωπικά τον συνδυασμό συναυλιών της προτίμησής του, καταβάλλει το αντίστοιχο ποσό και παραλαμβάνει από το ταμείο της Κ.Ο.Θ. το καρνέ με τα αντίστοιχα εισιτήρια.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗ

1. Σημαντική έκπτωση στην τιμή των εισιτηρίων του συνδυασμού συναυλιών που επέλεξε ο ίδιος.
2. Ειδική εξυπηρέτηση από το Τμήμα Επικοινωνίας της Κ.Ο.Θ., από Δευτέρα έως Παρασκευή από 9.00-18.00 και την ημέρα της συναυλίας έως τις 23.00.
3. Κάρτα συνδρομητή για την καλύτερη και ταχύτερη εξυπηρέτησή του.
4. Ελεύθερη είσοδος στις διαλέξεις εισαγωγής για τις συναυλίες της Κ.Ο.Θ.
5. Μειωμένες τιμές στα εισιτήρια των έκτακτων συναυλιών της Κ.Ο.Θ. (αυτών που δεν συμπεριλαμβάνονται στο πρόγραμμα των συνδρομητών).
6. Μηνιαίο ενημερωτικό δελτίο (news letter) της Κ.Ο.Θ. με νέα από το χώρο της μουσικής ζωής γενικότερα και των δραστηριοτήτων της Κ.Ο.Θ. ειδικότερα.
7. Παραλαβή ταχυδρομικά του καινούργιου καλλιτεχνικού προγραμματισμού για την επόμενη περίοδο 15 ημέρες νωρίτερα από την επίσημη δημοσίευση του. Ο συνδρομητής θα μπορεί έτσι να εξασφαλίσει, εγκαίρως και μετά από συνεννόηση με το Τμήμα Επικοινωνίας, τις θέσεις της αρεσκείας του, να επιλέξει προσωπικά τον συνδυασμό των συναυλιών του και τέλος να παραλάβει το καρνέ των εισιτηρίων του, πριν αρχίσει η επίσημη έναρξη της ελεύθερης πώλησης των εισιτηρίων και της εγγραφής νέων συνδρομητών.
8. Ο συνδρομητής, επίσης, θα μπορεί να συμμετέχει με προτάσεις και παρατηρήσεις στην ανάπτυξη της ορχήστρας και τον προγραμματισμό της συμπληρώνοντας ειδικό ερωτηματολόγιο που θα του αποστέλλεται.
9. Παρακολούθηση δοκιμών της ορχήστρας, μετά και από τη σύμφωνη γνώμη του εκάστοτε μάεστρο και σολίστ.
10. Τη βραδιά της συναυλίας, μια ώρα πριν την έναρξή της, στο διάλειμμα ή μια ώρα μετά τη λήξη της, θα μπορεί να παρευρεθεί στους ειδικούς χώρους VIP όπου θα έχει την ευκαιρία να έρθει σε προσωπική επαφή με τους καλλιτέχνες -μάεστρο και σολίστ- της βραδιάς όπως και με τους εκπροσώπους του Τμήματος Επικοινωνίας της Κ.Ο.Θ..

Όλες οι συναυλίες θα γίνονται ημέρα Παρασκευή, ώρα 21.15,
στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

26 Ιανουαρίου

ΒΡΑΔΙΑ "GALA"

LAZAR BERMAN - πιάνο "Ο τελευταίος ρομαντικός"

GRIEG:

Κοντσέρτο σε λα ελάσσονα,

LISZT:

Συμφωνικό ποίημα "Τα πρελούδια"

Κοντσέρτο Νο 2, σε λα μείζονα

Δ/ντής ορχήστρας: ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

2 Φεβρουαρίου

ΚΥΚΛΟΣ SHOSTAKOVICH

SHOSTAKOVICH

«Για τα θύματα του φασισμού και του πολέμου»

Συμφωνία για έγχορδα & τύμπανα

Σολίστ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΙΤΣΕΛΙΚΗΣ

DVORAK:

Κοντσέρτο για βιολοντσέλο Νο 2

Δ/ντής ορχήστρας: YOON KUK LEE

Τρίτη 13 Φεβρουαρίου

Εισαγωγική Διάλεξη

«Από το μεταρομαντικό λυρισμό του Walton στην πρωτοπορία του Lutoslawski»

Επιμέλεια & παρουσίαση: Κωνσταντίνος Χάρδας

Αίθουσα «Μελίνα Μερκούρη», Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης

16 Φεβρουαρίου

ΟΙ «ΚΛΑΣΙΚΟΙ» ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ

«Από το βρετανικό μεταρομαντισμό στην κεντροευρωπαϊκή avant-garde»

WALTON:

Κοντσέρτο για βιόλα

Σολίστ: ΠΑΡΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

LUTOSLAWSKI:

Κοντσέρτο για ορχήστρα

Δ/ντής ορχήστρας: CHRISTIAN KLUTTIG

23 Φεβρουαρίου

ΒΡΑΔΙΑ "GALA"

VICTOR TRETJAKOV "Η γέφυρα από την παραδοσιακή στη σύγχρονη τέχνη του βιολιού"

MENDELSSOHN:

Κοντσέρτο σε μι ελάσσονα

BRAHMS:

Κοντσέρτο σε ρε μείζονα

Δ/ντής ορχήστρας: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

2 Μαρτίου

ΚΥΚΛΟΣ SHOSTAKOVICH

HAYDN:

Συμφωνία Νο 104, σε ρε μείζονα

SHOSTAKOVICH:

Κοντσέρτο για βιολοντσέλο Νο 1

STRAUSS:

Συμφωνικό ποίημα

Σολίστ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΙΡΟΣΝΙΚΟΒ

"TILL EULENSPIEGEL"

Δ/ντής ορχήστρας: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ

9 Μαρτίου

ΚΥΚΛΟΣ SHOSTAKOVICH

BERLIOZ:

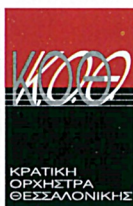
"LES NUITS D' ETE"

Σοπράνο: ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΣΑΜΠΑΛΗ

SHOSTAKOVICH:

Συμφωνία Νο 9

Δ/ντής ορχήστρας: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης
ΜΟΝΗ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ,
Κολοκοτρώνη 21,
564 30 Σταυρούπολη, Θεσσαλονίκη,
τηλ. 589.156-160, 589.163, fax: 604.854
www.orchestra-thess.gr
e-mail: koth@otenet.gr

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Εισιτήρια και συνδρομές προπωλούνται από 5 Ιανουαρίου 2001 στο Ταμείο του Κ.Θ.Β.Ε. (Μεγάρου της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών), τηλ. 223.785, Δευτ., Τρ., Τετ., Πέμπτ. 10.00-13.00 και 18.00-20.00 και Παρ. 10.00-13.00 & το απόγευμα της συναυλίας 19.00-21.00 από το Ταμείο της Κ.Ο.Θ. στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης.

Για οποιαδήποτε πληροφορία για τους συνδρομητές της Κ.Ο.Θ.
Τμήμα Επικοινωνίας: τηλ. 589.160, 589.156.

- Η Κ.Ο.Θ. διατηρεί το δικαίωμα -αν χρειαστεί- να τροποποιήσει το πρόγραμμα.
- Η είσοδος μετά την έναρξη της συναυλίας επιτρέπεται μόνο στο διάλειμμα.
- Για οποιαδήποτε ανατύπωση κειμένων ή φωτογραφιών καθώς και για φωτογράφιση, μαγνητοσκόπηση ή ηχογράφιση των συναυλιών απαιτείται άδεια από τη Διεύθυνση της Κ.Ο.Θ.
- Η Κ.Ο.Θ. έχει το δικαίωμα υπερτιμημένων εισιτηρίων σε ειδικές περιπτώσεις μετακαλούμενων καλλιτεχνών.
- Η είσοδος στη συναυλία επιτρέπεται και σε παιδιά 6 ετών και άνω.

Με την υποστήριξη

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Αγγελιοφόρος

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης
ΜΟΝΗ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ,
Κολοκοτρώνη 21,
564 30 Σταυρούπολη, Θεσσαλονίκη,
τηλ. 589.156-9, 589.163, fax: 604.854
www.orchestra-thess.gr
e-mail: koth@otenet.gr